इमं पुरोवर्त्तिनं राजानं वर्द्धय। अयं राजा विशां प्रजानां मध्ये विश्पतिः अतिशयेन प्रजापालकोऽस्तु। विशां मध्ये या उत्तमा विशः तासामपि पालकोऽस्त्वित्यर्थः। हे इन्द्र अस्मै राज्ञे महिवर्चांसि महान्ति बलानि धेहि सम्पादय। अस्य शत्रुम् अवर्चसं कृणुहि बलहीनं कुरु॥

अथैकोनविंशी। "इममाभज ग्रामे अश्वेषु* गोषु। निरमुं भज योऽमित्रो अस्य। वर्ष्मन् क्षत्रस्य ककुभिः अयस्व। ततो न उग्रो विभजा वसूनि" [७] इति। हे इन्द्र इमं राजानं सर्व्वस्मिन् ग्रामे अश्वेषु गोषु च आभज सर्व्वतो भागिनं कुरु। अस्यामित्रः शत्रुः योऽस्ति अमुं निर्भज भागरहितं कुरु। क्षत्रस्य क्षत्रियजातेः वर्ष्मन् शरीरे ककुभिः उत्तमाङ्गे अयस्व इन्द्रस्य प्रसादाश्रितो भव। सर्व्वोऽपि क्षत्रियजातिस्त्वां नमस्करोत्वित्यर्थः। अथवा एनं राजानं अयस्व स्थापय। तत ऊर्द्ध्वं नोऽस्माकमुग्रस्त्वं वसूनि परकीयाणि धनानि विभज विशेषेण सम्पादय। परेषु कुपितः तदीयं धनमस्मभ्यं प्रयच्छेत्यर्थः॥

अथ विंशी। "अस्मे द्यावापृथिवी भूरि वामम्। सन्दुहाथां धर्म्मदुघेव धेनुः। अयꣳ राजा प्रिय इन्द्रस्य भूयात्। प्रियो गवामोषधीनामुतापाम्" इति। प्रवर्ग्यार्थं या पयो दुग्धे सा धर्म्मदुघा, तादृशी धेनुरिव हे द्यावापृथिव्यौ अस्मे अस्मदर्थं सन्दुहाथाम् अपेक्षितस्य कामस्य युवां दोहनं कुरु

* अत्र अश्वेषु पुरुषेषु गोषु ईदृगपि पुस्तकान्तरे पाठः। पुनः अयस्व इत्यस्य स्थाने शिश्रियाण इति। परन्तु नैतयोर्भाष्ये व्याख्या दृश्यते।